

PÁLYI ZSÓFIA

PORTFÓLIÓ

BALATON, A MAGYAR TENGER

A sorozat a Balatonról, Közép-Európa legnagyobb taváról szól. A képek hordozzák azt a kelet-európai hangulatot, ami évről-évre tűnik el a modernizáció következtében. Az 1960-as, 70-es években kedvelt turista úticélpont volt a tó, ahol számos munkásosztálybeli magyar és külföldi találkozott, akik a Keleti Blokkból érkeztek. Egyúttal találkozóhelyként szolgált a kelet- és nyugat-németek számára is, akiket 1989-ig a berlini fal elválasztott egymástól. A kommunizmus bukásával, a régió veszített népszerűségéből, meglehetősen lepukkant és már csak a magyarok látogatták. Azonban napjainkban új reneszánszát éli. A külföldi turisták újra felbukkantak, de a tó régi bája még mindig érződik.

Első pillantásra a képek egy tenger érzetét keltik határtalan horizonttal. Valójában a víz, mint tudjuk, nagyon sekély, átlagosan mindössze három méter mély. A fényképeken az illúziók ugyan szertefoszlanak, a Balaton mégiscsak egy tó marad csupán. A magyarok egymás között ironikusan mégis magyar tengerként gondolnak rá.

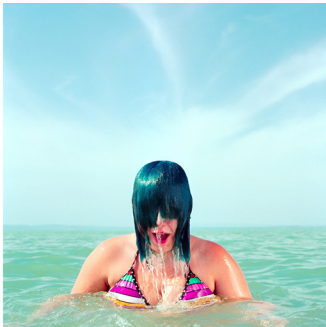

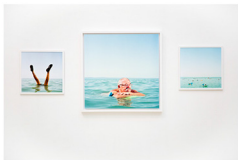

SZABÁLYOK GYŰRŰJÉBEN / KENYAI DIÁKLÁNYOK

A göröngyös földúton megközelíthető Bura Girls High School egyike a legnívósabb lánygimnáziumoknak Kenyában. A tanulmányok mellett a jellemformálás ugyanolyan súllyal esik latba. A hatszázhusz lány szigorú napirend szerint él a hegyekben megbúvó, bentlakásos gimnáziumban. Hajnali fél ötkor ébrednek, és ez alól a hétvége sem kivétel.

Számtalan szigorú szabály gyűrűjében formálódnak a növendékek. A szoknyák rövidítése vagy felvarrása nem megengedett. Ékszerek viselete vagy smink használata tilos, a karórák viselése ellenben megengedett. A hajat csak összefogva, vagy befonva lehet viselni. A szuahéli és az angol a kommunikáció lehetséges két nyelve, a sheng (helyi szleng nyelv) használata tilos. A gimnázium területén tiltott tárgy az erotikus irodalom, a matchbox, a mobiltelefon és a hajszárító. A bentlakásos iskolában ritkán utazhatnak haza a diákok. Ha a továbbtanulás kerül szóba, egymás után sorakoznak az Oxford, Cambridge és Yale nevek.

KÜLHON

A Külhon egy olyan kortárs fotográfiai kezdeményezés, amely a magyar diaszpóra megismerését és az anyafölddel való kapcsolatának erősítését tűzi ki célul. A magyar identitás összetettségének megértése a művészeti projekt kulcsfeladata. Úgy véljük, hogy a jelenkori, olykor határok nélkülinek érzékelt világban különösen fontos, hogy a folyamatosan változó nemzeti és kulturális identitás belső hangját meghalljuk és beszédbe elegyedhessünk vele.

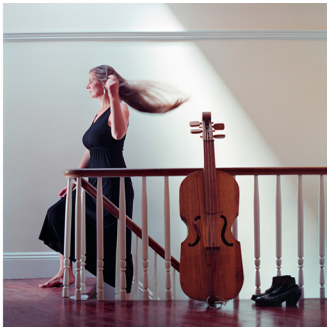
Az Egyesült Államok - különböző korszakokban "Ámerika", "Amcsi" vagy "USA", ám mindig lényegében hasonló jelentéstartalommal - a 19. század vége óta a magyar tudat számára a kelet-közép európai körülmények közül való "szökés" ígéretét és fenyegetését hordozza. Az egyén számára ígéret, a jobb életé, míg a közösség számára fenyegetés, hiszen épp leginkább vállalkozó szellemű tagjai távoznak a legnagyobb eséllyel. A lassan másfél évszázada zajló folyamat létrehozott egy önmagában is hol apadó, hol növekvő új világot, a magyar Amerikát, amely hazatérők és kinnmaradók elbeszélései alapján kapott helyett mindannyiunk mentális térképén.

A fotósorozat az amerikai magyarok asszimilációjának kérdését vizsgálja az Újvilágban. Az identitásörzés és identitásvesztés képei ellenpólusként jelennek meg és vetnek fel kérdéseket. Vajon mit jelent a Kossuth Street tábla ott, ahol az egykori magyar lakosok házait már spanyol ajkú bevándorlók lakják? A kivándorlók gyerekei és unokái mégis miért küszködnek az Érik a szőlő szövegének megtanulásával, mikor a barátaikkal az iskola szünetében már úgymint angolul beszélnek?

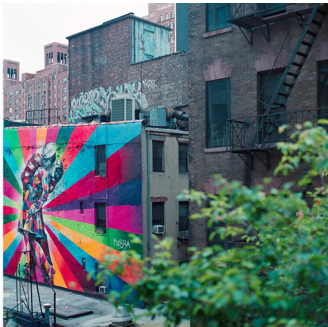

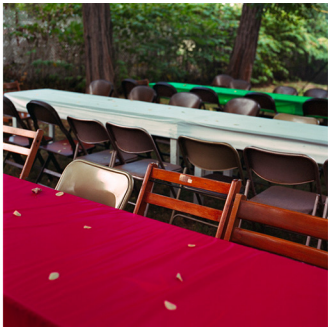

A photograph of a street sign for Kossuth St. The sign is blue with white lettering and is mounted on a tall, dark metal pole. The background is a pale, overcast sky with several thin, diagonal power lines stretching across the frame. The sign is positioned at the top of the pole and is slightly tilted.

KOSSUTH ST

© 2014

© 2014

© 2014

© 2014

© 2014

© 2014

© 2014

© 2014

© 2014

© 2014

MEMENTÓ

Ezt a mementót a nagymamámnak szentelem, akit Namiként becéztem. A huszadik századi nő életét feltáró vizuális történet egyfelől egy 95 évig tartó személyes történet, másrésztől kis híján egy századnyi világ történelem.

Amikor a nagymamám kilencvenedik születésnapját ünnepelte, Rafael dédunokája épp egy éves lett. Lenyűgözött az öregkor és gyermekkor között fennálló hasonlóság és kapcsolat illetve ez az újonnan született folytonosság, így úgy döntöttem, megörökítem mindezt. Innentől kezdve már négy generáció élt békésen egymás mellett a családukban. A végtelennek tűnő idő, a hosszú alvással töltött hét-köznapok és a másokra való utaltság valahogyan összekapcsolták ezt a generációs űrt, ami csak első pillantásra állt fent a családom legidősebb és legfiatalabb tagja között.

Szerettem volna újra megalkotni nagymamám vizuális naplóját és egy generációkon átívelő utazást tenni a családom régi fényképeinek segítségével; amik többnyire csak a boldogságot és könnyedséget sugallják, elfedve azokat a nehézségeket, amiket hajlamosak vagyunk elfelejteni. Új, színes fényképeimen azonban már felfedem az öregkor nehézségeit is, habár ez a megközelítés kicsit különösnek tűnhet a szokásos családi fotóalbumokat lapozgatva.

A sárga szín - ami nagymamám kedvenc színe volt - mindvégig vezérfonalként világítja be ezt a hosszú és gazdag életutat.

HÓFEHÉR BENCÉSEK

A vívásnak Pannonhalmán nagy hagyományai vannak. Valószínűleg már az első bencés diák, István király fia, Imre herceg is a klasszikus tantárgyak mellett tanult fegyverforgatást. A Pannonhalmi Bencés Gimnázium tanulói ma már órarendbe építve, heti két testnevelés óra keretében ismerkedhetnek a sportággal a hetedik osztálytól kezdve az érettségig. Dejcsics Konrád bencés szerzetes, és egyben a szakosztály vezetője szerint a vívás egy szemlélődő sport, és több ponton hasonlít a szerzetesi élethez.

